

MARIEKE VAN DER MAEDEN, ARTDIRECTOR

BANG VOOR: HET PARANORMALE

UITDAGING: ONDER HYPNOSE TERUG NAAR EEN VORIG LEVEN

“Als ik mensen hoorde vertellen over onder hypnose teruggaan naar een vorig leven, dan was ik daar bloednieuwsgierig naar. Ik wilde dat zelf ook wel, maar ik vond het vreselijk eng. Ik ben bang voor de hypnose, maar ook voor het ongrijpbare van een andere wereld. En dan het paranormale, zoals geesten en dat soort zaken; het fascineert me, maar ik vind het zó griezelig. Ik krijg er kippenvel van in mijn nek.

Een collega op de redactie had goede ervaringen met Lowie de Bie in Den Haag, dus met hem durfde ik het aan, hoewel ik het nog steeds doodeng vond. Voordat Lowie me in trance bracht, legde hij zijn werkwijze uit. Ik zou niet buiten bewustzijn treden, maar in een ‘geleide fantasie’ komen. Dat stelde me gerust. Eenmaal in trance stelde Lowie concrete vragen: waar ben je? Hoe oud ben je? Ik antwoordde overal meteen gedetailleerd op. Ik moest teruggaan naar een leeftijd die belangrijk voor me was: elf jaar.

Ik ben elf jaar en heel verdrietig. Ik woon in Egypte, mijn ouders zijn overleden en ik word opgevangen door een vrouw. Maar zij probeert me te verkopen, en ik moet vluchten. Toen ik dat vertelde, liepen er -zonder dat ik daar controle over had- tranen over mijn wangen.

Een oude herder neemt me in huis. We leven van het land, van de kudde, hij leert me alles. Ik ben veilig, maar het is saai en eenzaam. Als hij overlijdt, red ik me een paar jaar alleen. Een volgend belangrijk moment is op mijn 23ste. Het is rond het jaar nul. Ik beleef het moment dat ik via een donkere tunnel een weids, open landschap in loop. Ik voel een

enorme bevrijding, ik blijf een gevangene te zijn, en iemand helpt me nu ontsnappen. Op mijn 32ste woon ik in Rome met de man die me hielp ontsnappen en onze twee dochters. Ik ben niet gelukkig, het was een praktische keuze. Als ook hij overlijdt, kan ik me redden met het spinnen van wol. Nadat mijn oudste dochter ziek wordt en sterft, verdwijnt alle kleur uit mijn leven. Ik ga met mijn overgebleven dochter in een klooster wonen als hulp in de huishouding. Zelf overlijdt ik op mijn 68ste. Toen Lowie vroeg wat mijn gevoel daarbij was, antwoordde ik: ‘Wat een verspilld leven.’ Voordat ik weer uit trance kwam, liet Lowie me een visualisatie-oefening doen waarbij ik ‘die vrouw’ opnieuw liet doodgaan. Op deze manier kon ik goed afscheid van haar nemen. Dat was nodig, legde hij me in het nagesprek uit, omdat ik in mijn huidige leven nog last van haar had. Hij legde het verband tussen haar leven en het mijne: ik wil onafhankelijk zijn, ik zoek naar vrijheid. Zij was altijd afhankelijk van de zorg van anderen. En mijn drang om altijd alles nóg beter te willen doen, heb ik misschien wel om dat zinloze leven te compenseren. En ik wil levendigheid, afwisseling, kleur, in tegenstelling tot dat oude leven. Tijdens het gevisualiseerde afscheidsritueel bewoog ik wild met mijn armen. Daarna werd mijn ademhaling rustiger en haalde Lowie me uit de trance. Ik moest ontzettend lachen, ik voelde me heerlijk en ik was helemaal slap; ik kon bijna niet uit de sofa komen. Het heeft me veel stof tot nadenken gegeven: was het echt mijn vorige leven of een fantasie? Ik vond het niet eng om in trance te raken, ik vond het juist interessant. Van tevoren had ik aangegeven dat ik graag af wilde van het gevoel in mijn middenrif als ik ergens gespannen over ben. En van het haastige, het ongeduldige dat dan over me komt. Volgens mij heeft deze sessie me geholpen. Oké, ik ben nog steeds ongeduldig, maar ik merk dat het vaker lukt om problemen nu op een andere manier te benaderen en dat ik beter kan relativeren.”

In trance GA IK TERUG
NAAR EEN LEEFTIJD DIE
BELANGRIJK VOOR ME WAS'

Met dank aan lowiedebie.nl.